

अस्पष्टवर्त्मनां पुंसामलोकपथमीयुषामितियदुक्तं तदपि तथैवेत्याह त्वत्पादेति नृपशुभिर्नराकारैः पशुभिः किंपुनर्वक्तव्यं तव वर्त्मा स्फुटमिति किंच यस्माद्ये भवंतमनुवर्तते तेषामपीहितमलौकिकमिव अथो अतः किमु वक्तव्यं तवेश्वरस्येहितमलौकिकमित्यर्थः आस्थिताः पदवीं सुभूः प्रायः सीदंति योषित इत्यस्य परिहारं वक्ष्यति यद्वांछयेति पंचमश्लोके ॥ ३६ ॥ निष्किंचना वयं शश्वन्निष्किंचनजनप्रियाः तस्मात्प्रायेण न ह्याढ्यामां भजंति सुमध्यमे इत्येत श्लोकोक्तं दोषत्रयं परिहरति निष्किंचन इति दरिद्रता लक्षणं निष्किंचनत्वं तु तवनघटत इत्याह यस्मा इति अन्यतो बलिभुजः पूज्या अपि ब्रह्मादयो यस्मै भगवते बलिहरंति तस्य सर्वेश्वरस्य भवतो दरिद्रता न घटत इत्यर्थः निष्किंचनजनप्रिया इत्यत्र तत्पुरुषेण बहुव्रीहिणा वा निदास्यादिति स्वयम

त्वत्पादपद्ममकरंदजुषां मुनीनां वर्त्मा स्फुटं नृपशुभिर्ननुदुर्विभाव्यम् ॥ यस्मादलौकिकमिवेहितमीश्वरस्य भूमंस्तवेहितमथो अनुये भवंतम् ॥ ३६ ॥ निष्किंचनो ननु भवान्नयतोऽस्ति किंचिद्यस्मै बलिबलिभुजोऽपि हरंत्यजाद्याः ॥ नत्वा विदंत्य सुतृपोऽतकमाढ्यतां धाः प्रेष्ठो भवान् बलिभुजामपितेऽपितुभ्यम् ॥ ३७ ॥ त्वंवै समस्तपुरुषार्थमयः फलात्मा यद्वांछया सुमतयो विस्तृजंति कृत्स्नम् ॥ तेषां विभो समुचितो भवतः समाजः पुंसः स्त्रियाश्चरतयोः सुखदुःखिनोर्न ॥ ३८ ॥

प्युभयथास्तौति प्रेष्ठो भवानिति बलिभुजां ब्रह्मादीनां लोकेश्वराणां त्वंप्रेष्ठः तेऽपितुभ्यंतवेति तस्मात्प्रायेण न ह्याढ्यामां भजंतीति तस्योत्तरम् नत्वा विदंतीति आढ्यतयां धाः त्वात्वामंतकं न विदंति अतस्ते असुतृपः असूनेव तर्पयंति नत्वां भजंतीत्यर्थः ॥ ३७ ॥ बलिभुजामपि भवान्प्रेष्ठ इत्यत्र हेतुं वदंतीययोरेव समं वित्तमित्यनेनोक्तमनौचित्यं परिहरति त्वंवा इति फलात्मा परमानंदरूपः एतस्यैवानंदस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवंतीति श्रुतेः समाजः सेव्यसेवकलक्षणसंबंधः न तु पुंसः स्त्रियाश्च मिथोरतयोः अतएव तत्कृतसुखदुःखिनोः तदा कुलयोरित्यर्थः ॥ ३८ ॥